

Tunadalskyrkan 160320

Palmsöndagen

Ps 118:19-29

Tänk vad fort tiden går. För två år sedan sändes TV-gudstjänsterna härifrån Köping, och jag predikade över evangelietexten om hur Jesus red in i Jerusalem, hur han kom ridande på en åsna så att han såg människorna i ögonhöjd, och hur han orkade bry sig om mitt i vissheten att han var på väg mot lidande och död. Och trots att han visste eller kanske tack vare det han visste, kom han öppet och visade sin makt, tog emot folkets hyllningsrop och fick kraft att gå in i det som väntade.

Vi kan texten och berättelsen väl, eftersom den används två gånger om året både till advent och palmsöndag, fast det är väldigt olika betoningar i de olika sammanhangen. På advent är det bara glädjen som står i centrum – Välsignad är han som kommer; på palmsöndagen är det inledningen till Jesus lidande och död, vilket ger en annan grundton åt det som händer.

Men för att vidga perspektivet kommer jag idag att utgå från en annan av söndagens texter, nämligen psaltartexten från ps 118: v19-29.

Om man jämför texten om Jesu intåg i Jerusalem och psaltartexten finns det många gemensamma nämnare, det handlar om förväntan, det är en bön om Guds ingripande, det är tacksägelse för vad Gud gör. Och det som kanske inte är så tydligt är att bönen "Herre, hjälp oss, Herre ge framgång" i grundtexten läses "Hoshianna" – alltså det som kom att bli ett jubelrop och som mötte Jesus när han red utför Olivbergets sluttning. Och man kan ju ana att det i folkets tillbedjan då låg både hyllning och en bön om Guds ingripande.

Vår förväntan och våra behov kan ligga på många olika plan beroende på livsomständigheterna, men utifrån dagens texter kan man utifrån vår tros utgångspunkt säga att de handlar om närheten till Gud, om möjligheten att förstå vad han gör och vill göra, och inte minst om att förstå vem han är. I psaltarpsalmen lyder bönen "öppna för mig rättfärdighetens portar" – det kan handla om den liturgi som fanns i templet då, men i förlängningen också om att komma närmare Gud, närmare rättfärdigheten. Och vad är då rättfärdighet, jo allt det som

Gud står för, och som vi kan få del av genom tron, Det handlar inte om ett perfekt liv, men om ett rätt förhållande till Gud och ett liv i Guds närhet. I Hes. 18 beskrivs det: Den som är rättfärdig och handlar rätt och rättfärdigt, han håller mina bud och följer mina stadgar och lever efter dem. Jesus säger: Sök först Guds rike och hans rättfärdighet så skall ni få allt det andra också.

Tänk att vi har fått möjligheten att komma in genom rättfärdighetens portar – inte genom att göra en massa, utan genom Guds nåd- genom allt det Jesus gjorde och inte minst genom att han kom för vår skull och gjorde det möjligt. I Jesajas 53 kapitel står det om vad Jesus gjorde, det är välbekanta verser och vi brukar citera dem inte minst i påsktider: *"Det var våra sjukdomar han bar, våra plågor han led, när vi trodde att han blev straffad, slagen av Gud, förnedrad, Han blev pinad för våra brott, sargad för våra synder, han tuktades för att vi skulle helas hans, sår gav oss bot. Vi gick alla vilse som får men Herren lät vår skuld drabba honom.* och så i slutet av kapitlet en vers vi inte så ofta läser: *Min tjänare, den rättfärdige ger rättfärdighet åt många och bär deras skuld.* Paulus skriver: *hjärtats tro leder till rättfärdighet och munnens bekännelse till räddning/frälsning.*(Rom 10:10)

När Gud kom till världen som människa genom Jesus, kom han för att konkret visa vem Gud är, vad hans kärlek innebär och i verserna innan skildringen av Jesus intåg i Jerusalem i berättar Matteus om hur Jesus möter två blinda män och de får frågan: *Vad vill ni att jag skall göra för er:* och de svarar *"Herre gör så att våra ögon öppnas"* Nu handlade det om fysisk syn, men det är samtidigt en bön om att kunna se och förstå vem Jesus är. *"Öppna för mig rättfärdighetens portar, Gör så att våra ögon öppnas"*

Vad såg författaren till psaltarpsalmen? Han såg hur Gud hade hört hans bön och blev till räddning eller frälsning som gamla översättningen säger.

Han såg hur det som verkat som ingenting istället blev en hörnsten – den viktigaste stenen i ett husbygge, Han såg hur Gud gjorde det omöjliga möjligt – *"Detta är herrens eget verk – det står för våra ögon som ett under"*, han gav äran till Gud för det som hände – detta är dagen då Herren grep in".

Allt detta ledde till tacksamhet och lovsång.

Vad såg människorna runt Jesus den dag han red nerför Olivberget? En del av dem hade väldigt påtagligt i sitt eget liv sett hans ingripande till ande, själ och kropp och kunde vittna om något helt nytt, andra hade varit med och sett alla de underverk han hade gjort, och förundrats och fascinerats, andra hade hört ryktena om honom och längtade efter att få möta honom och kanske som de två blinda önska: Gör så att våra ögon öppnas. Men man hade också en längtan efter att han skulle vara svaret på deras politiska önskemål, med befrielse från förtryck och ockupation. Så det var säkerligen många känslor den där dagen, när han som de förväntade sig skulle vara kung kom ridande på en åsna istället för på en fin häst som kungligheter gjorde, det var inga soldater runt om som skrek ”ur vägen”, utan några glada uppspelta lärjungar som äntligen fick vara stolta över den man de följt i tre år och som nu öppet trädde fram.

Vad ser vi idag, vad förväntar vi oss av Jesus? Han vill ge oss glädje och förtröstan i det lilla som i det stora, han vill låta oss förstå att för honom är allting möjligt, han vill lära oss innebörden i att vi får göra våra önsknings kunniga inför honom och så får vi hans frid istället, han vill gång på gång ge oss små överraskningar så att vi kan säga: Detta är dagen då Herren grep in – och kanske är det så att han gör det mycket mer än vi tror, det är bara det att vi inte riktigt är uppmärksamma och kan se. Och så får vi tacka honom och säga vårt Hosianna: både som en bön om hjälp och ingripande och som ett jubelrop till honom.

Palmsöndagen är inledningen till det vi kallar Stilla veckan – när vi får följa Jesus på hans väg till korset – och allt han utsätts för i samband med det. Rubriken på den här söndagens texter är ju ”Vägen till korset” – fast det till det yttre verkar allt annat när vi läser texterna om hur Jesus tar emot folkets jubel och allt verkar frid och fröjd. Jesus hade försökt att berätta om det som väntade, men det gick inte för någon att förstå – men intåget var Jesus sätt att visa vem han var – att han var kungen, den som en dag skall komma tillbaka och regera, den som idag sitter på faderns högra sida. Vi sjöng om det förut och jag vill läsa filipperbrevets beskrivning: *När han till det yttre hade blivit människa gjorde han sig ödmjuk och var lydig ända till döden, döden på ett kors. Därför har Gud upphöjt honom över allt annat och gett honom det namn som står över alla andra namn, för att alla*

knän ska böjas för Jesu namn, i himlen, på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är Herre, Gud fadern till ära.

Det här årets stilla vecka kan få vara en ny möjlighet för oss att följa med Jesus och försöka förstå vad som hände, att på nytt bli berörd av det vi kan läsa i evangelierna, att ta oss tid med bibeltexterna, läsa ett evangelium i taget och följa honom från triumfen när han får ta emot folkets jubel genom Hosianaropen och deras rop om välsignelse "Välsignad Davids Son som kommer i Herrens namn, till några dagar senare när samma folkmassa ropar "korsfäst"; till den tunga vandringen med korset till Golgata och det resta korset – där han också mitt i sin situation förbarmar sig över en medbroder och säger "idag ska du vara med mig i paradiset" , där han ser sin lärjunge och sin mor och ger dem en djupare gemenskap; till de tunga stegen mot graven och gravläggningen; till lärjungarnas ångest och smärta – men lyckligtvis också till påskdagens morgon när allt vänder och graven är tom, och Jesus själv kommer dem till mötes.

Tänk att få läsa allt detta, leva sig in i händelserna, och förstå att det ytterst handlar om att "detta är dagen då Herren grep in" – då han gjorde det möjligt för oss att få en personlig gemenskap med honom, att det är "Herrens eget verk, och det står för våra ögon som ett under".

För nog är det väl så att om vi själva blir berörda av Jesus och det han har gjort, då kan vi i vår tur också beröra andra och på många olika sätt visa på vem han är – genom kärlekens gärningar, genom vittnesbördet om honom.

AMEN